

Али за майка, али за татка?“
Тога имъ зборвить младо спаифче:
„Егиди віе вѣрна дружина!
Ни майка жаля, ни татка плача,
Туку си плача млада не'еста.
Майка имаше едного мене,
Во понеделникъ ме посвѣршила,
А во четвортокъ ме оженила,
А во петокъ—отъ аберь ми дошолъ,
На войска д' ода ендекъ да копа.
Си ък остаиѣ млада не'еста
Емъ тельосана, емъ каносана
Емъ каносана, нецеливана.
Та що ми даде киска босильокъ,
И ми нарѣча млада не'еста —
Кога ке ми ти киска овенить,
Я тога ке сѣ пусто посвѣрша;
Кога ке ми ти киска изгорить,
Я тога ке сѣ пусто омѣжа; —
Киска—та сега ми овенала
Ми овенела и загорила;
Сега сѣ мѣжитъ моя не'еста.“
Тога му зборвить вѣрна дружина:
„Егиди море младо спаифче!
Коня явни си дома одай си;
Міе за тебе риджа чиниме
Риджа чиниме завалъ да немаѣ.“
Коня си явна младо спаифче,
Коня си явна дома да одить,
Пусти пѣтища 'и забора'илъ,
А бѣрза коня 'и паметвило.
Колку ми дошле во стреле гора,
Що си стрет'іе млада не'еста
Млада не'еста со 'се свато'и.
Тога имъ велить младо спаифче:
„Егиди віе китени сватой!
Аль изанъ иматъ млада не'еста
Рѣжа да бацить, даръ да ѣ дарва?“
Тога реко'е млади свато'и:
„Адетъ немаме рѣжа да бацвить